

EEN ONVERWACHT ONBEKEND GESCHENK

**Bert Daelemans sj mijmert
over zijn nakende priesterwijding.**

Binnen een week word ik priester gewijd. Dat is een bijzonder geschenk dat ik krijg. Enerzijds kijk ik er al zo lang naar uit, anderzijds komt het ook als een onverwacht, onbekend geschenk.

Toen ik tien jaar was, had ik het geluk overdonderd te worden door missionarissen in Kameroen die alles hadden achtergelaten omdat hun kracht en hun rijkdom ergens anders lag. Zonder die keuze te begrijpen, begreep ik hun geluk, zoals Jezus het uitroept voor de Vader (cf. Mt 11,25). Daar ben ik christen geworden.

Toen ik twintig was, ging ik graag naar een abdij of op pelgrimstocht. Daar, in de eigenaardig bewoonde stilte van een abdijkerk of onderweg in de natuur, werd ik geraakt door een bijzondere schoonheid die nóg meer zin in het leven geeft. Zonder dat mysterie te begrijpen, begreep ik dat “hier iets meer aan de hand is”, zoals Mozes het uitroept voor het brandend braambos (cf. Ex 3,14). Daar ben ik jezuïet geworden.

Toen ik dertig was, keek ik terug op mijn leven en zag dat, doordat ik gezonden was als jezuïet, er nieuwe werelden voor mij zijn opengegaan en ik dingen heb mogen doen die ik niet voor mogelijk achtte, omdat er een Sociëteit van Jezus achter mij stond en mij zond, omdat Degene die in mij gelooft achter mij stond en mij zond. Zonder die zending te begrijpen, begreep ik dat er een kracht is die juist in kwetsbaarheid zichtbaar wordt, zoals Paulus het uitroept tegenover zijn zwakheid (cf. 2 Kor 12,9). Daar ben ik mens geworden.

Nu, in mijn drieëndertigste levensjaar, kijk ik uit naar de priesterwijding en naar een leven als priester. Ik kijk uit naar een leven waarin mijn vrijheid nog meer bewoond is, mijn liefde bewoond, mijn werk bewoond. Ook al klinkt dit vroom, ik kijk uit naar een steeds diepere nabijheid met Jezus. Ik wil vanuit zijn Geest leven. Omdat ik dat geluk heb ervaren, dat mysterie en dat gezonden zijn, kies ik vandaag voor het priesterschap.

Ik ben mij bewust van de pijn bij velen die een dergelijke keuze niet kunnen maken. Tegenover een tegenwoordig zeer gegeerde vrijheid van mogelijkheden ben ik mij gelukkig bewust geworden wat een nieuwe vrijheid het is binnen die mogelijkheden een keuze te kunnen maken voor het leven.

Velen zeggen mij, hoe vreemd ze dergelijke keuze vinden. Zij hoeven mij niet te overtuigen dat het vandaag helemaal niet vanzelfsprekend is, daarvoor ben ik kwetsbaar en menselijk genoeg. Maar het spijt me dat zij dat geluk, dat mysterie en dat gezonden zijn niet begrijpen

dat ik niet meer kan en wil missen. Zonder alles te begrijpen, begrijp ik de waarde van een ja, zoals Maria het uitroept: “ook op mij kun je rekenen” (cf. Lc 1,38).